

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 02766

DI BALADE FUN NEKHTIKN
VALD

Chawa Rosenfarb

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

חנה ראזענפארב

די פאלאדע

פון

נעכטיקן זואלד

COLLECTION

ארויסגעגעבן דורך

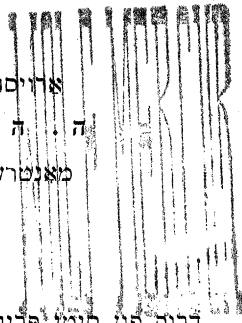
ה. ע. ש. מ. א. ז.

מאנטרעאל, קאנאדע.

WILLIAM 1948

MERCUR

דרוק פון סיטי פרינטינג קא. מאנטרעאל.

פון ארויסגעבער.

„די באלאדע פון נעכטיקן וואלד“ איז
לכתחילה דערשינען אין יוני נומער „צור
קונפט (1946).

מיר דרוקן דא איבער אויך דעם בריוו
וואס די דיכטערין האט, בשעתו, צוגעשיקט
אין דער רעדאקציע צוזאמען מיט דער פא-
עמע.

מיר האלטן, אז דערדאזיקער בריוו איז,
פאר זיך אליין, א וויכטיקער דאקומענט וואס
איז ראוי אויפבאהאלטן צו ווערן לדורות.

ה. ה.

אַט אײז דער בריױו :

פריינט רעדאקטאר,

איד בין אן אבסאלווענטין פון דער
יידיש וועלטלעכער שול (מעדעם שול) אין
לאדזש. ווען איד בין אלט געווען 16 יאר
האב איד מיר געפונען הינטער די דראטן
פון לאדזשער געטא. די יארן וואס איד
האב דארט פארבראכט זיינען, נישט גע-
קוקט אויף דעם גרויל און ליידן, געווען פאר
מיר די פרוכטבארסטע. דער צופאל האט
געוואלט איד זאל מיר צונויפטערעפן מיט
באמת קינסטלערישע נשמות. צוזאמען מיט
זיי האב איד מיר אויפגעהויבן איבער דער
האפנונגסלאזיקייט און זומפיקייט פון גע-
טא לעבן. די וואס האבן געשאפן, האבן
געקוקט א סך ווייטער, ווי איבער די געטא
דראטן און זיינען געווען פריי. כמעט אלע

פון זיי לעבן ניט מער. נישט דער דיכטער
און מאַלער לייזער־אָוויטש, ניט דער דיכטער
שמחה בונים שאַיעוויטש, ניט שנוור־איטיני
גער, ניט דער מוזיקער קראַפּט, ניט מרים
אולינאָווער, און פילע אַנדערע. זייערע שאַ
פונגען זיינען מייסטן פאַרניכטעט געוואָרן.
טייל האָבן אַוועקגעוואַנדערט צו די אוש
וויצער אויוונס און טייל מאַנוסקריפטן ליגן
נאָר אַפּשר באַהאַלטן ביז היינטיקן טאָג אין
אַ באלוטער קעלער, אָדער איינגעקאַפּעט
אין דער ערד, וואָרטן זיי אויף אַ צופעליקער
האַנט וואָס זאָל זיי פון דאָרט אויסגראָבן.

דער גורל האָט געוואַלט, אַז איד, די
יונגסטע פון מיינע פריינט, זאָל זיך ראַטע
ווען איד, וועלכע האָב מיך נאָר געוואַרעמט
ביי זייער פייער, וואָס מיין שאַפן איז אַפּשר
נאָר געווען אַ בלאַסער אַפּשיון פון דער

~~ליכטיקייט, וואָס האָט אַרויסגעשטראַלט פון~~

ליכטיקייט, וואס האט ארויסגעשטראלט פון
זיי - - - פיל איצט דעם גרויסן חוב וואס
זיי האבן אויף מיר ארויפגעלייגט. כ'בין
אבער צו שוואַך

מיינע געטאָ לידער, מיט וועלכע כ'האָב
מיד ניט געוואָלט שידן, זיינען מער נישטאָ.
כ'האָב זיי מיטגענומען ביז אושוויץ און זיי
זיינען געווען דאָס לעצטע, וואָס מען האָט
מיר אוועקגערויבט. ווען איר ביז געשטאָ-
נען שוין נאָך דער סעלעקציע, אוועקגעריסן
פון די טייערסטע, אַ נאָקעטע, מיט אַ גאַלן
ראַזירטן קאַפּ, האָט מען מיר אַרויסגעכאַפּט
פון האַנט די פאַר געדיכט באַשריבענע פאַ-
פיר זייטלעך, מיינע לידער. איר ווייס נישט
וואָס פאַר אַ קינסטלערישן ווערט זיי האָבן
געהאַט, פאַר מיר אַבער האָבן זיי געהאַט אַ
אַנדערע באַדיטונג: דאָס זיינען געווען מיי-

נע הייליקסטע געבעטן, געזאנגען פון מיין
צאפלענדיקער נשמה.

און אזוי בין איך ווידער געבוירן גע-
ווארן דעם 15טן אפריל 1945 אין טרויעריק
בארימטן בערגער-בעלזער-לאגער. אבער ווי
ארעם! קיינע פון יענע ליכטיקע געשטאלטן
איז מער נישט געווען. איך אליין מיט א
פול הארץ און מיט אויגן געווענדט צום
נעכטן, בין געווען שטום. פון צייט צו צייט
האב איך מיר געפרוואוט דערמאנען און
אויפלעבן מיינס א געטא ליד, ס'איז אבער
שטענדיק ארויסגעקומען אנדערש . . .

מיט גרום.

חיה ראזענפארב.

חווה ראזענפארב

געווידמעט דעם אַנדענק פון מיינע צוויי
אומגעקומענע לערער:

דעם דיכטער שמחה בונים שאיעוויטש
און ארטור זיגלבוים.

די באלאדע פון נעכטיקן וואלד

א

נעכטן אין וואלד איז אַ שרפה געווען,
היינט איז דאָס פעלד נאָכן שטורעם.
וואו ס'האָבן נעכטן ביימער געלעבט,
שטייען נאָר זייערע קברים.

ב

נעכטן אין וואלד איז אַ שרפה געווען,
היינט איז קיין וואלד מער פאַראַנען,
היינט גלאַצן סענקעס פאַרסמאַליעט אַרויס
פון נעכטן געוועזענע שטאַמען.

ג

וואו ס'האבן געכטן ביימער געלעבט,
צעתפילהט, צעזונגען, צעבלימלט
איז היינט נאָר אַ שווייגנדע, נאָקעטע ערד
און אַ ליידיק־צערונגענער הימל.

ד

נאָר אויפן ראַנד פונעם ליידיקן פעלד
על פי נס איז אַ סאַסנע געבליבן.
און גרעזעלעך אַ פאָר האַט אַ שכנישער ווינט
דערהאַלטן מיט אַטעם ביים לעבן.

ה

און גרעזלעך גרינלען זיך, הוידען אין פעלד
און שמייכלען און גלייכן דעם רוקן.
עס איז אזוי גוט צו דער ליכטיקער זון
מיט גראַזיקע גלידער זיך בוקן!

ו

עס איז אזוי גוט צו פילן דעם ווינט
און לאַזן זיך פון אים טראַגן,
און גראַזן זאָגן: — מיר האָבן דערלעבט,
נישט אום דעם וואַלד צו פאַקלאַגן.

ז

א שמעטערלינג פליט, א שמעטערלינג קומט.
ווי זיס איז דאָס גראַזיקע לעבן!
א פליג און א שפּין וועלן נעסטן זיך באַלד
און גראַזיקע שויסן אויסוועבן.

ח

וואָס האָט נאָך צו טון אַן איינזאַמע סאַסנע.
אַ גרינע אַליין ביים וואַלדיקן עק.
ווען ס'זיינען דעמבעס און ליפעס און סאַסנעס
מיט אַלע ביימער אַוועק?

ט

וואָס האָט נאָך צו טון אָן איינזאַמע סאַסנע, וואָס
אויסער די ביימער דערמאַנען, וואָס האָט
און זינגען פון לעבן פון רוישיקן וואָלד, וואָס
וואָס איז דאָ ערשט נעכטן געשטאַנען ?

וואָס האָט נאָך צו טון אָן איינזאַמע סאַסנע, וואָס
מיט אַש פון דעמבעס און צווייגן, וואָס האָט
אויסער פון דעמבענע לעבנס און סודות, וואָס האָט
דערציילן ? נאָר וועמען דערציילן ?

יא

אז סאָסנעס אַלע, זיי זענען אַוועק
און איינזאַם איר סאָסנעדיק לשון.
און ס'דרייט זיך אין רויער לופטן איר סוד
און ווערט אין דער לערקייט פאַרלאָשן.

יב

און ס'טרעפט — אין דער שטילער, לידיקער נאַכט,
ווען ס'חלומען גרעזער פון מאַרגן,
שטייט פאַר איר אויף דער געכטיקער וואַלד
מיט וואַלדיקע פריידן און זאַרגן.

יג

און ס'דוכט זיך, זי הערט דאָס רוישן פון קרוינען
מיט וואַלדיק-פאַרבענקטע מחשבות.
און ס'דוכט זיך — זי הערט ווי עס זינגען אין נעסטן
די שפערלעך און שוואַלבן און סאַוועס.

יד

און ס'דוכט זיך איר אויס, אַז דער טאַטע, דער שטאַם,
וואָס האָט איר דאָס לעבן געגעבן
בויגט זיך איבער איר סאַסנישער קרוין
און דערציילט איר די מעשה פון לעבן.

טו

און ס'דוכט זיך, זי פילט ווי ער וויקלט איר אויף
די דארע, מיידלישע צווייגן.
און זאגט צו איר: — טאכטער, צום הימל דערהויב
דיינע אָרעמס, דיין גוף און די אויגן.

טז

און ס'דוכט זיך, זי הערט, ווי ער לערנט זי אויס
אויף הימל-סאַמעט די שטערן דערקענען.
און ס'דוכט זיך, ער מאַכט איר די אייביקייט אויף
פון הויכע הימלישע תהומען.

יז

און אַפּטמאַל, זי הערט ווי ער זאָגט צו איר מילד:
— אונטן די גראָזן, מיין קליינע,
וואָס וויגן זיך לייכט מיטן אַטעם פון ווינט —
לאַז זון דורך דיין קרוין זיי באַשיינען

יח

— די גראָזן, זיי ווייסן קיין הימלישן וועג,
זיי קומען און זיי פאַרגייען.
דו גיב זיי פון דינע קרוינען דעם שטויב
און דעם אַטעם פון הימלישע בלויען.

יט

— ווייל גראָזן אָן סאַסנעם זענען גאַר קליין און זייער
קלענער נאָך ווי זיי זיינען.
נאַר סאַסנעם אָן גראָזן קענען נישט זיין, און זיי זענען
עס קאָן זיי די ערד נאָך פאַרברענען.

כ

און ס'דוכט זיך, זי הערט ווי עס רוישט איר דער וואָלד
און דעמבעס שמייכלען פון ווייטן.
אַ חלום געהאַט דאָס לעפן לאַנג,
אַ דעמב מיט די קרוינען דערגרייכן.

כא

א דעמב איז געוואקסן מיט בלעטער א ים
מיט תפילות און שטילע באגערן.
און ס'האט געחלומט די סאסנע פון לאנג,
זיינע מחשבות דערהערן.

כב

און ס'האט געצויגן דאס דעמבענע ליד
אהער צו דער סאסנעס געזאנגען,
און אפט ווען דער וואלד איז געשלאפן שוין מיד,
האט שטיל זייער בענקשאפט געקלונגען.

כג

נאָר דעמב איז געוואַקסן אויף דעמבענעם שטאַם.
די סאַסנע — געוואַקסן אויף אירן.
אויף דעמבענעם וועג איז געגאַנגען דער דעמב.
די סאַסנע — געגאַנגען אויף אירן.

כד

ער האָט די צווייגן, ווי סטרונעס געהאַט
צעוויגטע מיט וואַלדיקן ציטער.
פון אונטן פון דר'ערד ביז אויבן אַרויף
פאַרהילט אין זיידענע בלעטער

כה

ער האָט דעם אַטעם פון גראָזן געהערט
געוואוסט פון די ווערים, וואָס קריכן.
און זייערע חלומות האָט ער געקאָנט,
און זייערע שטילע באַגערן.

כו

און ער האָט געוואוסט, וואָס די קוסטעס אין וואַלד
זאָגן און וואָס זיי דערציילן,
און ער האָט געוואוסט פון פאַרבאַרגענער זאַרג
אין וואַלדיקע טיפן און היילן.

כז

און ער האָט פאַר גראָזן בייטאָג און ביינאַכט
געברומט זיין דעמבענעם ניגון.
און ווען ס'האָט גראָזיקע קעמפע געלאַכט.
האָט אויך זיין ליד נישט געשוויגן.

כח

און זי, די סאַסנע איז אַנדערש געווען.
מיט הויך פאַרריסענע צווייגן.
אונטן אויף ערדן גאַרנישט געזען.
נאָר געריסן זיך אויבן און אויבן.

כט

און ווען ס'וואָלט די סאַסנע קיין סאַסנע געווען
מיט וואַרצלען אין ערד נישט געזעסן,
וואָלט זי געפּלויגן צו הימלען אַרויף,
און וואָלט אַן די ערדן פאַרגעסן.

ס

זענען געוואַקסן סאַסנע און דעמב
ווייט אַזוי און דערנעבן.
און האָבן פאַרציטערט צו זיך געבענקט
אויף זייערע בוימיקע וועגן.

לא

און האָבן אַזוי פאַרציטערט געזוכט
צו באַרירן די צווייגן צוזאַמען.
נאָר ס'האָבן געהאלטן די סאַסנע און דעמב
זייערע בוימיקע שטאַמען.

לב

און אין דעם וואַלד האָט אַן אַדלער געוואוינט
אַ ווילדער, צעפלאַטערטער פויגל.
אים האָט אויף בערגיקע פעלזן פאַרפעלט
דער אַטעם פאַר פליגלען און לעבן.

לג

אים האָט געצויגן צום היימישן וואַלד,
צו קעמפעס, צו ביימער און גראַזן...
און כאַטש פון די בערג איז דער אַדלער געווען,
ער האָט דעם וואַלד נישט פאַרלאָזן.

לד

אין טעג און אין נעכט האָט געהערט זיך זיין רוף
ווייט איבער ביימער און צווייגן.
פון וואַלדיקן אָנהייב ביז וואַלדיקן סוף,
איז אַדלער, אַ שטאַלצער געפלויגן.

און אונטן פון ערד איז געגאנגען ס'געברום,
 א זאפטיק און פריילעך געווימל.
 האבן מוראזשקעס, שפינען געהאט זייער זון
 און די פרייד פון א שטיקעלע הימל.

און גראָן זענען פאָרגאָנגען אין נעכט —
 אויף מאָרגן פרישע געקומען.
 און בלומען האָבן געבליט און געוועלקט,
 און געבלימלט מיט פרישע בלומען.

און וועווריקעס האָבן געהאַפּט אַרום
 מיט זאָרגלאָזע, לופטיקע דאגות,
 אַז ס'שיינט אויף זיי ווייניק די ליכטיקע זון,
 און צו נידעריק פליען די פייגל,

און פייגל האָבן באַזונגען די פרייד
 פון זייערע נעסטיקע דעכער,
 און זענען געפלוין פון צווייגל אויף צווייג
 „הויך און אויב נישט נאָך העכער“.

לט

און אונטן דערווייל איז געפלאסן זיך שטיל
אַ קוועלכל אויף גלאַזיקן שפיגל.
געטראָגן מיט זיך די נשמה פון וואַלד,
און ס'געברום פון וואַלדיקן ניגון.

מ

האַבן גראָזן זיך יונגע געצוואָגן אין אים,
און זוניקע צווייגן אים נעצן געשפונען.
האַבן נאָדלען און פלעטער געשיפלט אין אים,
און צו פעלדער, צו ווייטע געשוואומען.

מא

ווייל העט, צו דער וועלט איז געלאָפֿן דער קוואַל
אַרויס פֿון וואַלדיקע היילן.
ער האָט די מעשה פֿון היימישן וואַלד
דעם ים געמוזט איבערדערציילן.

מב

אַזוי איז געשטאַנען דער רושיקער וואַלד
דורך זוניקע טעג און ווינטיקע שנייען
אַ שטורעם פֿלעגט קומען, אַ שטורעם פֿלעגט גיין,
דער וואַלד פֿלעגט זיך ווידער באַנייען.

מג

פון וואַרצלען פון טיפע געפלאַסן איז זאָפּט.
דורך מעך און דורך גליווער און שימל.
אזוי איז געגאנגען דער אַטעם פון ערד
ארויף דורך די ביימער צום הימל.

מד

נאָר נעכטן ביינאַכט איז אַ שרפה געווען
אין וואַלד דעם צעווייגטן מיט לעבן.
און אומקום פון אַלע וועלטן געבראַכט
פון אלע ימים און וועגן.

מה

און האָזן און הירשן, וואָס האָבן צום פעלד
געוואָלט מיט די קליינע אַנטלויפן,
האָבן ברענענדע רינגען דעם וועג זיי פאַרשטעלט,
און פעטליעס אויף העלדזער פאַרצויגן.

מו

און פייגל, וואָס האָבן געטרילט פון פרי
און היימישע נעסטן באַזונגען,
האָבן פלאַמען די פליגלען צעשפרייטע אין פלי
ווי פאַקעלן אונטערגעצונדן.

מז

און דאָן איז די שרפה מיט יובל אַוועק
צו וואַלדיקע, הייליקע טיפּן
געקוילעט דאָס קוועלכל מיט שרפה'קע העק
און אין פּלאַמען זיין וואַסער פאַרטריקנט.

מח

און איינזאַם איז פּלוצלינג געוואָרן דער וואַלד
דורך אַלע וועלטן פאַרגעסן.
און זיינע גירלאַנדעס זיינען אויף ערדן
געלעגן פאַרשטייפט און צעריסן.

מט

און הויך האָט געקרקצט דער איינזאַמער וואַלד,
פאַריאושטע צווייגן געבראַכן
ווען פלאַמיקע צונגען זענען אַרויף
צו דעמבעס און סאַסנעס פאַרקראַכן.

נ

האַבן דעמבענע גופים און סאַסנישע שטאַמען
געלייגט זייערע קעפּ אויפן אַש פון די גראַזן.
און זיינען מיט גראַזן פאַרגאַנגען צוזאַמען,
ווי זיי האַבן געלעבט מיט די גראַזן.

נא

און יענער, דער אָדלער פון היימישן וואָלד, וואָס ווינט האָט אויף פעלדער פאַרטריבן און האָט געזען ווי ס'פאַרגייט אין פלאַמען זיין וואָלד, און פאַרשטאַנען, וואָס איז אים געבליבן.

נב

ער האָט זיך די פליגלען צעבראַכן אַליין, אַליין זיך צעשמעטערט דעם שאַרבן, און שטיל נור געפרעפלט: ווען וועלדער ברענען, מוזן אָדלערס די שטאַלצע שטאַרבן.

נג

און הימל און ערד זיינען שרפה געוואָרן,
געביסן פון פלאַמיקע צונגען.
ס'האַט פייער מיט אומקום — פאַרסמאַליעטע ציין
דעם וואַלד און זיין ניגון פאַרשלונגען.

נד

נעכטן אין וואַלד איז אַ שרפה געווען,
היינט איז אַ פעלד נאַכן שטורעם,
וואו ס'האַבן נעכטן ביימער געלעבט,
שטייען נאָר זייערע קברים.

נה

און ביי דעם ראַנד פונעם נעכטיקן וואַלד
שטייט נאָר אַ סאַסנע אַ מידע,
חלומט, אַז ס'לעבט נאָך דער בוימיקער שטאַם
און וועקט זיך אלע מאָל איבער.

נו

וואָס האָט נאָך צו טון אַן איינזאַמע סאַסנע,
אַז נישט נאָר ווידער דערמאַנען,
און שמועסן שטיל מיטן היימישן וואַלד,
ווי ער וואַלט דאָ דערנעבן געשטאַנען ?

נז

נאַר אָפּטמאַל, זי בעט זיך, — לאַזט מיך צורו,
איר ביימער פון נעכטיקן לעבן,
לאַזט מיך זיין ווי דאָס גרעזל, די בלום,
אויב ס'זענען מיר טעג נאָך געגעבן.

נה

איז אויפגאַנג נאָך דער שרפהקער נאַכט,
לאַזט מיך צעווייגן די צווייגן,
אויף ווינט פונעם נייעם, געבוירענעם טאָג
לאַזט מיך צו רחבות אויפשטייגן.

נט

און זאל אויף מיר פאלן דער פייכטער טוי
ווי די זריעה פון צייטיקן לעבן.
און זאל פון מיר פאלן דער אש און דער שטויב,
וואס איר האט מיר ביו היינט מיטגעגעבן.

ס

קום מער נישט צורחלום, דו וואלדיקער דעמב
מיט דיין אלטן, דעמבענעם ניגון.
און רוף נישט צו מיר: — דו סאסנע, געדענק!
דערצו ביסטו לעבן געבליבן!!!

סא

און פייניק מיך נישט אין די זאפטיקע בעכט,
אז נאמענלאז ביסטו פארגאנגען,
אז קיינער טראגט נישט דיין פענקשאפט אין הארץ,
און ס'וועט קיינער דיין ניגון נישט זינגען.

סב

לאז מיך צורו, דו פארגאנגענע פיין
און לאז מיך זיין ווי דאס גרעזל.
לאזט מיך אטעמען, גיט מיר די פרייד,
זאל זינגען מיין בלוט, וואס עס ריזלט.

סג

כ'וויל האָבן אַ נייעם פאַרשיכורטן גאַט,
און אַפריידיקן שוואונג אין די גלידער,
כ'וויל האָבן אַ נייעם פאַרכישופטן סוד
און נייע, צעפידלטע לידער !

סד

לאַזט מיך וואַרטן, ס'זאַל קומען די בין,
אַ בינשטאַק און צווייגן זיך בויען,
זאַל טריפן האַניק אויף סאַסנישן גוף
דורך נעכט ביזן אויפגאַנג דעם גרויען.

סח

דער טאָג, וואָס פאַרגייט, און דער נייער, וואָס קומט,
איז זאַפטיק און קוואַליק מיט לעבן,
לאַזט מיך אַ וויג טאָן, לאַזט מיך אַ ריס טאָן,
לאַזט מיך אויפסניי זיך דערהויבן! —

סו

און דעמאָלט טרעפט, ווען די סאַסנע פאַרמאַכט
מיט תפילה די קרוין פון די צווייגן,
קומט ווידער דער וואַלד פון נעכטן צוריק
און קוקט אויף איר אין זיין שווייגן.

און דעמאָלט טרעפט, אז עס שאַרן פאַרביי
 די ביימער אין שוויגנדע רייען,
 און דאַמאָלט קומט דער אַדלער אויפסניי
 אויף צעבראַכענע פליגלען צו פליען...

און ווידער רופט זי דער געכטיקער וואַלד
 מיט אַן עכאַ פון בוימיקע שטימען:
 — שוועסטער סאַסנע, שוועסטער, דערמאַן!
 מיר קומען צו דיר...! מיר קומען...!

סט

— דו מוזט דעם וואלד דיר טראַגן אין קרוין
אונדזער אַש און די גרינע צווייגן.
אונדזער ליד מוזטו ברומען, כאַטש דו ביסט אַליין,
און אויפמאַכן מוזטו דיין שווייגן.

ע

און דאַמאַלט קומט צו דער סאַסנע צו גיין
דער אַלטער שטאַם פון איר פאַטער.
און דוכט זיך, זי פילט אויפן רוקן אַ צווייג
און דוכט זיך, ער פליסטערט איר: — טאַכטער.

עא

לאז זיי, די גראָזן, זיי גרייטן דעם זאָפּט,
חרובע ערד זאָל אים זייגן...
האַסטו דען אַ וועג אַ צווייטן, מיין קינד?
דו ביסט אַ סאַסנע געבוירן.

עב

ס'וועט קומען אַ טאָג, דו סאַסנעלע מיין,
ס'וועט מאַרגן אַ וואָלד דאָ זיין ווידער,
דאָן וועסטו טרייסלען פון זיך אונדזער אַש
אויף קעפּ פון די ביימער די גרינע.

עג

ס'וועט אויפגיין אַ וואַלד אויף חרובער ערד,
ס'וועלן דעמבעס און סאַסנעס קומען,
זאָל פאַלן אויף זיי אונדזער אַש, אונדזער שטויב
ווי פילע און הייליקע זאַמען...

בריטל, פעברואר 1946.

דאס דאזיקע ביכעלע דערשיינט
אין טויזנט עקזעמפלארן.

נ

130

69

Printed in Canada.
1948